

CEĻŠ UZ SIMTGADI 2028/30

Pamatdokuments

Opus Dei no 2028. līdz 2030. gadam svinēs dibināšanas simtgadi. Lai sagatavotos šai jubilejai, mēs piedāvājam dokumentu "Ceļš uz Opus Dei simtgadi". Tajā ir ietvertas dažas idejas Opus Dei ticīgajiem un draugiem, lai pārdomātu šos 100 gadus un to, kā Opus Dei harizma turpinās iedzīvināt Baznīcu un sabiedrību.

Ceļš uz Opus Dei simtgadi

15. novembrī Tēvs (Opus Dei prelāts) aicināja Opus Dei ticīgos un draugus piedalīties Reģionālo asambleju (Darba nedēļu) sagatavošanā, kuru tēma būs: "Ceļā uz Opus Dei simtgadi: Dziļāk iedziļināties mūsu harizmā un atjaunot mūsu vēlmi kalpot Dievam, Baznīcai un sabiedrībai"¹

Simtgades nozīmīgums aicina mūs uzdot sev jautājumu, kā reaģēt uz mūsdienu izaicinājumiem, ņemot vērā Opus Dei garīgumu. Katrā vietā mēs vēlamies svinēt Opus Dei simtgadi, raugoties nākotnē.

Tēvs rakstīja mums : **“Simtgades svinības notiks no 2028. gada 2. oktobra līdz 2030. gada 14. februārim, kas iezīmē arī simto gadadienu kopš Opus Dei apustuliskā darba sākuma ar sievietēm. Tie būs vieni svētki ar diviem datumiem kā vienotības apliecinājums (...). Es ceru, ka mēs visi piedalīsimies sagatavošanās darbos”** (Tēva vēstījums, 2021. gada 10. jūnijs). Tiem no mums, kas ir daļa no šīs Opus Dei ģimenes, tā būs iespēja ar ticības gaismu un Dieva žēlastību dziļāk iedziļināties Dieva mīlestības diženumā, kas aicina ikvienu no mums. Tā ir arī iespēja labāk novērtēt Opus Dei misijas - kalpošanas Baznīcai un sabiedrībai - skaistumu.

Šis dokuments piedāvā dažas idejas, kas var iedvesmot mūsu pārdomas par šo simtgadi kā Opus Dei vēstures otrā gadsimta sākumu. Tā mērķis ir mudināt mūs visus piedalīties tās sagatavošanā, iesniedzot priekšlikumus un daloties pieredzē, ko pētīs gaidāmo reģionālo Darba nedēļu dalībnieki. Darba nedēļu secinājumi sniegs svarīgu palīgmateriālu 2025. gada kārtējam Vispārējam kongresam un palīdzēs sagatavoties simtgades svinībām.

Tādēļ gatavošanās simtgadei nav domāta tikai svinīgu pasākumu rīkošanai, bet gan virzībai uz dziļāku izpratni, kas palīdzēs mums arvien labāk apzināties, iemiesot un vēstīt par mūsu garīgumu, lai kalpotu Baznīcai un visiem vīriešiem un sievietēm.

Simtgade mums galvenokārt piedāvā jaunu iespēju no jauna atklāt mūsu eksistences būtību: mīlestību, ko Dievs izjūt pret katru no mums, aicinot mūs savā Dēlā un ar Svētā Gara dāvanu būt Viņa bērniem. Pirms dažiem gadiem Tēvs mums vēlreiz atgādināja: **“Kristieša uzticība ir pateicīga uzticība, jo mēs neesam uzticīgi kādai idejai, bet gan Personai: Kristum Jēzum, mūsu Kungam, kurš - katrs no mums mēs varam tā teikt - “mīlēja mani un atdeva sevi par mani” (Gal 2, 20). Apzinoties, ka Dievs mūs katru personīgi mīl, mēs jūtamies mudināti, ar Viņa žēlastības palīdzību, uz uzticīgu un neatlaidīgu mīlestību pret Viņu. Mīlestību, kas ir cerības pilna attiecībā uz to, ko Dievs darīs Baznīcā un pasaulē caur mūsu katra dzīvi, neraugoties uz mums piemītošo nepastāvību”** (Prelāta vēstījums, 2017. gada 10. oktobrī). Tādēļ gatavošanās šim datumam mudina mūs būt patiesām kontemplatīvām dvēselēm pasaules vidū, un ar katru dienu arvien vairāk.

Mūsu laika izaicinājumi

Tēvs mums arī teica: **“Šis notikums būs arī labvēlīgs laiks, lai apsvērtu izaicinājumus, ar kuriem saskaras Baznīca un sabiedrība, un pārdomātu, kā mēs varētu labāk palīdzēt tos risināt”** (Prelāta vēstījums, 2021. gada 10. jūnijā). Svētais Hosemarija aicināja mūs "kaismīgi mīlēt pasauli". Viņš runāja par reālo pasauli, kurā mēs dzīvojam, ar tās iespējām un pretrunām.

¹ “Hosemarija Eskrivā iedibināja Opus Dei Reģionālās Asamblejas jeb Darba nedēļas kā instrumentu Opus Dei locekļu pārdomām, līdzdalībai un uzklaušīšanai. Jau no pirmā brīža tām bija konsultatīvs raksturs, un tās bija kanāls, caur kuru katrs varēja paust savu viedokli par tēmām, kas saistītas ar Opus Dei garīgumu un veidiem, kā izplatīt Opus Dei visā pasaulē.” (José Luis González Gullón, “Darba nedēļas dibināšanas gados” [Las semanas de trabajo en los años fundacionales], *Studia et Documenta* 17, 2023, 268. lpp.).

Pasaule ir dzīva realitāte, kas attīstās un mainās. "Katrai kristiešu paaudzei jāizpērk, jāsvētdara savs laiks" (*Kad garām iet Kristus*, 132). Mīlestība pret pasauli prasa to izzināt un izprast. Tāpēc simtgade mudina mūs paraudzīties uz mūsu sabiedrību un mūsu laiku, lai apgaismotu to ar Evaņģēlija gaismu.

Opus Dei harizma šodien attīstās vidē, kas daudzējādā ziņā atšķiras no tās, kāda tā bija pirms simts gadiem. "Vēsturisko apstākļu pārmaiņas - ar izmaiņām, ko tās izraisa sabiedrības veidošanā, - var būt par iemeslu tam, ka kaut kas, kas konkrētajā brīdī bija taisnīgs un labs, vairs tāds nav. Tāpēc jums nepārtraukti ir jārikojas ar konstruktīvu kritisku attieksmi, kas neļaus izpausties paralizējošai un postošai inerces darbībai." (Svētā Hosemarija, 29. *Vēstule*, nr. 18). Mainoties katra laikmeta izaicinājumiem, paaudzes, kas iemieso Opus Dei garu, tiek atjaunotas, lai tās spētu ar tādu pašu sparū kā pirmie Opus Dei locekļi sniegt aktuālas un dzīvojošas atbildes uz jaunajiem izaicinājumiem.

Mums vajadzētu pārdomāt pašreizējo situāciju darbā, ģimenē, attiecībās, kultūrā, taisnīguma un miera ziņā, jo tieši tas ir tas, ko mēs esam aicināti svētdarīt. Turklāt mums vajadzētu pārdomāt tēmas, kas pēdējos gados ir ieguvušas īpašu nozīmi un atstājušas iespaidu uz mūsu sabiedrību, vai arī tēmas, kas būs aktuālas tuvākajās desmitgadēs. Runa ir par to, lai ar Dieva bērna acīm labāk saprastu, kāda patiesībā ir pasaule, kuru mēs kaismīgi mīlam un kurai vēlamies kalpot, un kas tai ir vajadzīgs. Mums ir jāatklāj tik daudzas labās realitātes, kas mums ir visapkārt, un tajā pašā laikā arī daudzi aspekti, kas neatbilst cilvēka cieņai. Svētā Hosemarijas vārdiem runājot, ir jājautā sev, kā palikt atvērtiem pret visu to, kas ir labs, ar "pozitīvu un atvērtu attieksmi pret pašreizējām izmaiņām sabiedriskajās struktūrās un dzīves formās" (*Vaga*, nr. 428); vai, citiem vārdiem sakot, kā atjaunināt un pastiprināt mūsu vēlmi nest Kristus vēsti visās vidēs, tik daudziem cilvēkiem, kuriem tā ir vajadzīga.

Pārdomāsim arī Baznīcas pašreizējos izaicinājumus, kas ir arī mūsu izaicinājumi: sekularizācija un nepieciešamība atklāt, kā šodien sludināt Dieva mīlestību; laju un ģimeņu loma evaņģelizācijā; tradīcijas un atjaunotnes dinamika; vienotība un dialogs; ekleziālās kopības sekas u. c. Harizma, ko Dievs uzticējis sv. Hosemarijam, ir vērsta uz "kalpošanu Baznīcai tā, kā Baznīca vēlas, lai tai kalpotu". (Svētā Hosemarijas vārdi Elis centra atklāšanā, 1965. gada 21. novembris.). Labi pārzināt Baznīcas izaicinājumus katrā valstī un vispārējā Baznīcā palīdzēs mums stiprināt mūsu gatavību šai misijai.

Atklājot no jauna Svētā Gara dāvanu

Savā 2021. gada 10. jūnija vēstījumā Tēvs ierosināja, lai šis būtu laiks pārdomām par "**mūsu identitāti, mūsu vēsturi un mūsu misiju**", ar nākotnes redzējumu un vēlmi pēc personīgas atjaunošanās. Simtgades sagatavošanās sākums sakrīt ar Motu proprio "*Ad charisma tuendum*" (harizmas aizsargāšanai), ar kuru Pāvests mudina mūs pievērst uzmanību dāvanai, ko Dievs dāvējis Sv. Hosemarijam, lai mēs to pilnībā izdzīvotu. Pāvests Francisks mudina mūs rūpēties par Opus Dei harizmu, "lai veicinātu tās locekļu veikto evaņģelizācijas darbību" un tādējādi "izplatītu pasaulē aicinājumu uz svētumu caur darbu, ģimenes un sociālās dzīves svētdarīšanu". Vēstījumam, ko Dievs vēlējās, lai svētais Hosemarija nodod tālāk, piemīt neparasts pievilksanas spēks un neierobežotas pielietojšanas iespējas, kas stimulē radošumu.

Domājot par tekstiem, kas varētu palīdzēt šajās pārdomās, lai sagatavotos Darba nedēļām, prātā nāk daudzi svētā Hosemarijas raksti, kas izklāsta dažādus Opus Dei harizmas aspektus.

Starp daudzām citām iespējām šeit tiek piedāvātas trīs no viņa vēstulēm: Pirmā ir 29. *Vēstule*², kas rakstīta, lai izceltu dažus aspektus no Opus Dei ticīgo un draugu misijas pasaules, laulāto un ģimenes dzīves svētdarīšanā. Tas ir aicinājums visiem kristiešiem piedalīties kopā ar Jēzu Kristu pestīšanas darbā, nepalikt vienaldzīgiem, darboties kā ieraugs miklā, būt "ieraugs, kas dievišķo cilvēkus un, darot tos dievišķus, vienlaikus dara tos patiesi cilvēkus" (Nr. 7).

Otrā ir 6. *Vēstule*³, kurā aplūkoti dažādi Opus Dei garīguma aspekti. Svētais Hosemarija aplūko dažādas tēmas, kuras vieno kopīgs pavediens - viņa sludinātā garīguma specifika, tā saknes Evaņģēlijā un tā cieša saistība ar pirmo kristiešu dzīvi.

Trešā ir 4. *Vēstule*⁴ kas attiecas uz mīlestību ticības tālāknodošanā. Svētais Hosemarija skaidro, kā jāveido evaņģelizējošs dialogs ar vīriešiem un sievietēm, kuri vēlas tuvoties Baznīcas ticībai, apvienojot sapratnes garu un cieņu pret sirdsapziņas brīvību ar uzticību ticības mantojumam.

Uzmanīgi pētīt kontekstu, kurā mēs dzīvojam, un daloties savās pārdomās ar citiem, mēs varēsim labāk atrast piemērotus veidus, kā ar saviem vārdiem un savu dzīvi nodot tālāk kristīgo vēsti un Opus Dei garīgumu. Tieši tādēļ, ka Opus Dei garīgums ir sekulārs, tas ir dialoga tilts darba, ģimenes, savstarpējo attiecību, mūsu apkārtējās vides, zinātnes, mākslas un politikas jomās: tā ir roka, kas izstiepta pretī visiem, kuri vēlas tuvoties patiesībai, veicināt cilvēka un visas radības cieņu, darīt labu un radīt skaistumu.

Mūsu sarežģīto situāciju un paātrināto pārmaiņu apstākļos svētā Augustīna vārdi ir aktuāli arī šodien: ""Slikti laiki, smagi laiki, tā cilvēki mēdz teikt; bet dzīvosim labi, un būs labi laiki. Mēs esam laiki! Kādi esam mēs, tādi ir laiki." (Sprediķis 80:8). Tādējādi pirmā atjaunošanās, pēc kuras mēs tiecamies, ir mūsu pašu atjaunošanās. Lai tuvinātu pasauli Dievam, mēs vispirms cenšamies paši pietuvoties Viņam, būt kontemplatīvi parastajā dzīvē.

Pagātne, tagadne un nākotne

Simtgades svinībās satiekas pagātne, tagadne un nākotne; pateicība un cerība, kā arī lūgums pēc piedošanas un žēlastības. Pāvests Jānis Pāvils II, noslēdzot 2000. gada jubileju, mudināja mūs ar pateicību raudzīties uz pagātņi, ar entuziasmu dzīvot tagadni un ar cerību raudzīties nākotnē: "Duc in altum" [dodieties dziļumā!] (Apustuliskā vēstule *Novo Millennio Ineunte*, 1). Tāpat, kad tuvojās īpašas gadadienas, svētīgais Alvaro lūdza: "Paldies, piedod man, palīdz man vēl vairāk." Šie izteicieni var kalpot kā iedvesma sagatavošanai simtgadei.

Tas būs pateicības laiks, kurā pateiksimies par Dieva dāvāto Opus Dei harizmu, mūsu dibinātāja dzīvi un daudzajām žēlastībām, kas saņemtas gadu gaitā. Pateicība visiem cilvēkiem, kas ir centušies iedzīvināt šo garīgumu savā vidē. Un arī cilvēkiem un institūcijām, kas mūs ir pavadījuši: Opus Dei ticīgo vecākiem un ģimenēm, vīriešiem un sievietēm, kas sadarbojušies ar svēto Hosemariju, katoļiem un ne katoļiem, kas dāsni palīdzējuši un joprojām dāsni palīdz Opus Dei visā pasaulē. Mēs vēlamies īpaši pieminēt visus tos, kas šo pirmo simts gadu laikā kādā dzīves posmā ir bijuši šīs ģimenes locekļi un ar kuriem mūs saista īpaša saikne.

Līdzas pateicībai tas būs laiks, kad lūgsim piedošanu - par mūsu personīgajiem un kopīgajiem ierobežojumiem, par nolaidību un par ciešanām, ko katrs no mums ir izraisījis. Pagātnes piemiņai būtu jāveicina harizmas izcelšanās un būtības, tās oriģinalitātes un vērtības atklāšana

² *Studia et Documenta* nr. 17 (2023): 279-351 (<https://www.isje.org/setd/2023/SetD-17-2023-10-CANO.pdf>).

³ Josemaría Escrivá de Balaguer, *Vēstulju krājums (II)*, Scepter (2023): Vēstule Nr. 6.

⁴ Josemaría Escrivá de Balaguer, *Vēstulju krājums (I)*, Scepter (2022): Vēstule Nr. 4.

no jauna, kā arī jāpalīdz iedziļināties vēsturē, cilvēkos un konkrētos brīžos ar to gaismām un ēnām: vēsture - personīgā vai institucionālā - ir daļa no identitātes.

Visbeidzot, tas būs cerības laiks, ar paļāvību uz Dieva žēlastību un Opus Dei harizmas aktualitāti un spēku izgaismot vissarežģītākās realitātes tagad un nākotnē. Mēs paļaujamies uz Svētā Gara spēku, nevis uz saviem spēkiem. Šādā veidā mēs gatavojamies arī Baznīcas Jubilejai 2025. gadā, kas būs pirmā trešā tūkstošgades jubileja. Tās tēma būs "Cerības svētceļnieki" (Pāvests Francisks, Vēstule bīskapam R. Fisichellai par 2025. gada jubileju, 2022. gada 11. februāris).

Padziļināta iedziļināšanās mūsu harizmā ir individuāls aspekts, kas tieši ietekmē katru cilvēku. Taču tai ir arī institucionāla dimensija, kas ietekmē visus ļoti dažādos centienus, kurus ar Dieva žēlastību gadu desmitiem ir veicinājuši Darba locekļi.

Domājot par pēdējo - institucionālo dimensiju, galvenais jautājums ir, kā katrs cilvēks var dot nozīmīgu kristīgu ieguldījumu savā jomā: izglītībā, veselības aprūpē, nabadzības novēršanā, jauniešu izglītošanā, ģimenē, komunikācijā utt., lai izplatītu Evaņģēliju visā tā plašumā un dziļumā. Lai katrs cilvēks, kas iesaistīts šajās institucionālajās iniciatīvās, aizdomājas par to izcelsmi un atrod veidu, kā profesionālos un apustuliskos mērķus, kas motivēja tās uzsākt, padarīt vēl spilgtākus. Tām iniciatīvām būtu jāvirzās uz priekšu ar atjaunotu apņēmību, kas var ietvert virziena maiņu, ja ir mainījušās sociālās vajadzības, kas bija to pamatā, vai lai noslēgtu kādu posmu, kas ļautu sākt citu, atbilstošāku pašreizējām Baznīcas un sabiedrības prasībām.

Tas prasa izprast katras iniciatīvas identitāti un vēsturi, nodrošināt caurskatāmību tajās un censties veidot to unikālo stāstījumu, naratīvu. Šajos centienos ir lietderīgi uzklaut absolventu, ģimeņu, kurām šīs iniciatīvas kalpo, un citus viedokļus no cilvēkiem, kuri veido vidi, kurā šīs iniciatīvas darbojas.

Starp viestrūcīgākajiem

Simtgade, kā Tēvs mums atgādināja, ir jauna iespēja **“atpazīt Dieva mīlestību mūsu dzīvē un dāvēt šo mīlestību citiem, īpaši tiem, kuriem tās visvairāk trūkst”** (Prelāta vēstījums, 2021. gada 10. jūnijs).

Mēs atrodam Kristu Dieva atklāšanas Vārdā, sakramentos un arī citos cilvēkos, it īpaši nabadzīgajos. Pāvests Francisks mums ir teicis: "Mēs esam aicināti ne tikai atrast Kristu viņos, aizstāvēt viņu intereses, bet arī būt viņu draugi, uzklaut viņus, runāt viņu vārdā un pieņemt to noslēpumaino gudrību, kurā Dievs vēlas dalīties ar mums caur viņiem" (Apustuliskais pamudinājums *Evangēlii Gaudium*, 198). Svētais Hosemarija mēdza atgādināt, ka nabadzīgajos un slimajos viņš atrada spēku virzīt Opus Dei uz priekšu un ka viņš paļāvās uz viņu lūgšanu kā visvērtīgāko.

Lai arī kādā situācijā mēs atrastos, mums vienmēr būs cilvēki, kuriem ir vajadzīga palīdzība. Mīlestība, kas liek mums iesaistīties viņu labā, ir cieši saistīta ar atziņu, ka katram no mums ir vajadzīgs Dievs un citi cilvēki, un ar atteikšanos no tā, kas mūs ieslēdz mūsu personīgajās interesēs vien. Gara nabadzība mums atgādina, ka mēs atrodam savus dārgumus Dievā un savstarpējās cilvēciskajās attiecībās un ka, lai dzīvotu dāsnu un priecīgu dzīvi, mums jādzīvo patiešām nepieķerti materiālajiem labumiem mūsdienu patērētājsabiedrībā. Kā teica svētais Hosemarija: "Kāds mūsu draugs sacīja: „Nabagi ir mana labākā garīgā grāmata un manu lūgšanu galvenais iemesls. Man sāp par viņiem, un viņos man sāp par Kristu. Un, tā kā man sāp, tad es saprotu, ka Viņu milu un ka viņus milu” (Vaga, nr. 827).

Ar savu profesionālo darbu un visu pārējo ikdienas dzīvi mēs varam palīdzēt izplatīt Dieva mīlestību starp tiem, kam tā visvairāk vajadzīga. Ģimenes, darba un sociālo attiecību pasaulei ir vajadzīgi sadarbības, savstarpēja atbalsta un pieticīguma liecinieki citu cilvēku, mūsu brāļu un māsu, labā. Liecinieki, kuri seko Jēzus dzīves stilam pasaules vidū, sekulārā veidā: tāds dzīvesveids ir ticamas evaņģelizācijas pamatā.

Līdz šim nepieredzētā attīstība, ko cilvēce ir sasniegusi tehnoloģiju, finanšu un komunikāciju jomā, piedāvā daudzus resursus, kas palīdz izskaust nevienlīdzību un mazināt pārtikas, mīlestības, mājokļu, darba, izglītības, tiesību, veselības un brīvības trūkumu... Šos trūkumus mēs uztveram kā netaisnīgu atteikumu no kaut kā, kas pienākas personas cieņai un pareizai sabiedrības kārtībai. Šīs individuālās un sociālās problēmas, kas ir globālas un sarežģītas, prasa jaunu "mīlestības radošumu" (Apustuliskā vēstule *Novo Millennio Ineunte*, 50), kas, pateicoties tuvībai cietušajiem, sekmēs personas integrālo attīstību. Tāds mīlestības radošums paudīs Dieva personīgās rūpes par katru no mums.

Mūsu dibinātājs apgalvoja, ka "cilvēks vai sabiedrība, kas paliek pasīva bēdu vai netaisnību priekšā, kas nemēģina tās atvieglot, nav Kristus Sirds mīlestības līmenī" (Kad garām iet Kristus, nr. 167). Šobrīd, simtgades priekšvakarā, mums tiek piedāvāta "īpaša iespēja atdzīvināt mūsu kalpošanu trūkumcietējiem personīgā vai kolektīvā veidā, vairāk apzinoties tās nozīmi svētā Hosemarijas vēstījumā" (Opus Dei prelāts konferencē *Be to Care*, 2022. gada 29. septembris). Šis Tēva runas citāts piedāvā vērtīgus elementus pārdomām par to, ko nozīmē mīlestības radošums.

Šajos sagatavošanās gados Opus Dei simtgadei mēs varam pārdomāt kristīgā aicinājuma sociālo dimensiju, Baznīcas sociālās mācības nozīmību un mērogu, kā arī darba svētdarīšanas ietekmi uz cilvēcīgākas un kristīgākas sabiedrības veidošanu. Mēs varam arī apsvērt to, kāds varētu būt simtgades iespējamo sociālo mantojumu kā taustāmu pateicības izpausmi, ko izjūtam pret Dievu par saņemtajām dāvanām.

Dievs visu dara jaunu (Atkl 21, 5).

"Tiem no jums, kuri ir gados jaunāki, te būs būtiska loma", Tēvs sacīja savā 2021. gada 10. jūnija vēstījumā. Tieši viņi nesīs svētā Hosemarijas vēsti nākamajos simts gados. "Viss ir izdarīts un viss vēl ir jāizdara," reizēm sacīja svētais Hosemarija..

Jaunība nav tikai bioloģisks fakts. Tā ir iezīme, ko var saglabāt laika gaitā. "Tāpēc mēs nepagurstam, un lai gan mūsu ārīgais cilvēks iznīkst, iekšējais tomēr diendienā atjaunojas" (2 Kor 4, 16). Dieva žēlastība mūs atjauno, ja mēs tai atveramies. Un Dievs atjauno pasauli, visas lietas, visu vidi, sadarbojoties kristiešiem, kuri vēlas būt Viņa žēlastības vēstneši.

Opus Dei 25. gadadienā svētais Hosemarija aicināja mūs "atjaunot savu uzticību dievišķajam aicinājumam, lai mēs būtu prieka un miera sējēji pasaulē" (Ziemassvētku vēstule, 1952. gada decembris). Tagad, tuvojoties simtgadei, mēs varam no jauna atklāt dibināšanas harizmas skaistumu un domāt par to, dzīvot to un nodot to tālāk ar uzticību, radošumu un prieku pašreizējos Baznīcas un pasaules apstākļos gan personīgi, gan institucionāli. Šādi mēs atsauksimies uz pāvesta Franciska aicinājumu, kurš kopš sava pontifikāta sākuma ir mudinājis mūs uz "jaunu evaņģelizācijas posmu, ko iezīmē šis prieks" (Apustuliskais pamudinājums *Evangellii Gaudium*, 1).

Dievmātei, mūsu liksmības cēlonim, un Sv. Jāzepam, uzticības paraugam, mēs uzticam ceļu uz simtgadi!